

XX TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Jr 38:4-6.8-10)

Lugemine prohvet Jeremia raamatust:

Neil päevil, kui kaldealased olid vaarao sõjaväe eest Jeruusalemma maha jätnud, ütlesid kuninga ametikandjad kuningale: "See mees – Jeremia – tuleb hukata, sest ta teeb oma sõnadega jõuetuks need sõjamehed, kes siia linna on alles jäänud, ja laseb lõtvuda kogu rahva kätel. Tema ei otsi sellele rahvale rahu, vaid õnnetust!" Ja kuningas Sidkija vastas: "Vaata, see mees on teie meelevallas ja kuningas ei suuda teha midagi teie vastu". Ja nemad võtsid Jeremia kinni ja heitsid ta kuningapoeg Malakia kaevu, mis asus vahtkonnaõues. Nad lasid Jeremia kõitega alla. Kaevus ei olnud vett, oli ainult muda, ja Jeremia vajus mudasse. Aga etiooplane Ebed-Melek, üks kuninga õukondlaste hulgast, ütles kuningale: "Minu isand ja kuningas, need mehed on kurja teinud prohvet Jeremia vastu, kui nad ta kaevu heitsid, et teda seal surnuks näljutada, sest linnas ei ole enam leiba." Siis andis kuningas etiooplasele Ebed-Melekile käsu prohvet Jeremia kaevust välja tõmmata, enne kui ta sureb.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 40:2-3. 4. 18 R: 14b)

R: Issand, rutta mulle appi.

Pikisilmi ma ootasin Issandat

ja ta tuli mulle appi ning võttis mind kuulda.

Tema tõmbas mind välja õuduse august ja porimülkast,
seadis mu jala kindlale kaljule ja muutis kindlaks mu sammu.

R:

Tema seadis minu suhu uue laulu,

kiituselaulu meie Jumalale.

Paljud näevad seda ja kummardavad aukartuses
ning hakkavad lootma Issanda peale.

R:

Ma olen vilets ja vaene,

aga Issand kannab minu eest hoolt.

Sina oled minu abimees ja päästja.

Mu Jumal, ära viivita.

R:

(Teine lugemine He 12:1-4)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Heitkem enestelt kõik koorem ja patukütked ning jookskem püsivusega meile määratud võidujooksu. Vaadake üles usu Alustajale ja Täidesaatjale, Jeesusele, kes ei hoolinud häbist ja sai osa ristilöömisest temale seatud rõõmu asemel. Aga nüüd on ta istet võtnud Jumala troonist paremal pool. Mõelgem siis temale, keda patused on nii raskelt taga kiusanud, et te ei läheks tuimaks ega kaotaks julgust. Sest vereni välja ei ole teie veel patu vastu võidelnud.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 17:17ba)

Halleluuja. Issand, Sinu Sõna on tõde, pühitse meid oma tõega. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 12:49-53)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: “Tuld olen ma tulnud viskama maailma üle, ja ma tahaksin, et see oleks juba süttinud! Ristimisega peab mind ristitama, ja ma olen rõhutatud, kuni see pole veel lõpule viidud. Kas arvate teie, et ma olen tulnud maailmale rahu tooma? Ei, ütlen ma teile – mitte rahu, vaid riidu, sest nüüdsest peale saab viie majaelaniku vahel lahkmeel valitsema. Kolm on kahe vastu ja kaks kolme vastu. Isa on poja vastu ja poeg isa vastu. Ema tütre vastu ja tütar ema vastu. Ämm minia vastu ja minia ämma vastu.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, igal inimesel on oma tõetunnetus ja vahel leiab ta endal õiguse olevat tülitseda teiste inimestega selle nimel, et tema tõde peale jääks. Iga inimese tunnetatud tõel on seega ka sotsiaalsed kriteeriumid. Näiteks kui panna kahe inimese vaheline tüli ühiskonna ees hääletusele, siis enamasti saab üks vaidluse osapool rohkem tunnustust kui teine. Kuid paraku ei juhindu üldsus enamasti mitte kaugenägelikuma mõistlikkuse reeglitest, vaid peab silmas omakasu, nimelt: suur osa inimesi tahab olla selle ilma vägevate ehk võitjate poolel, püüab nende seisukohad ära arvata ja

ketikoerana nende vaenlaste poole klähvida.

Päris viimset tõde teab aga ainult Jumal, sellepärast tuleb meil oma tõdedes aina kahelda, leida uusi argumente nende täpsustamiseks ja kahetseda oma pinnapealsust.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Vana Testamendi järgi lõi Jumal maailma kuue päevaga ning inimese lõi ta alles viimasel, kuuendal päeval. Nagu piiblis on kirjas, lõi Jumal inimese oma näo järgi. Aga mida näeme meie? Näeme seda, et pigem oleme ikka loomade sarnased, kellel on enamasti samuti kaks silma, kaks kõrva ja neli jäset, närvisüsteem, vereringe ja seedeelundkond. Inimkonna käitumisestki kumab pigem läbi kiskjate loomade võitlus oma reviiiride kaitsmiseks, ainult et inimesed on seda eesmärki laiendanud kuni maailmavalitsemiseni välja. Isegi religiooni puhul ei tehta siin erandeid, nagu Jeesus seda tänases evangeeliumis kinnitab, ja ka usurindel käib võitlus ikka selle nimel, kellel on see kõikidest kõige õigem usk.

Lahkmeele eraldusjoon ei kulge aga mitte ainult riikide, rahvaste või uskkondade vahel, vaid nagu ka Jeesus mainib, võib muuta meile kaugeks need inimesed, kes on meile looduse poolest kõige lähemad, kellest me oleme sündinud või kes on sündinud meist, kellest sõltub nii meie eneste kui järeltuleva põlve saatus.

Inimese jaoks on tõel, mille ümber tüli tõuseb, paraku kaks tähendust. Esiteks. 'Tõde' on viimane aste tegelikkusest, kuidas asjad tegelikult on, muuhulgas sellest, millal ja milleks loodi maailm ja inimene. Kuid paraku on sellest ülevaade ainult Loojal Jumalal, kelle käest aga midagi päris otse küsida ei saa. Teiseks. Inimese jaoks on 'tõde' ka kasulikkuse sünonüüm, mille sisu isikuti varieerub: mõne jaoks on esiplaanil pelgalt käesoleva hetke perspektiiv, teine ei lepi muu kui tõega igavese elu väljavaate kohta. Kõige viimsem tõde inimhinge jaoks oleks maise maailma peale heidetud tulest ja tülidest pääsemine, et ta saaks andeks kõik oma patud ja võiks elada paradiisis, igaveses õndsuses. Kõigi muude tõdede haardeulatus on piiratud maise eluga ja religiooses mõttes teisejärguline.

Armsad õed ja vennad, kui Jeesus on öelnud, et ta on tulnud tuld viskama maa peale, siis on ta pannud meie ette valiku, kus peame sel tulel põleda laskma ja kus selle kustutama. Lahkmeelt võime leida kõikjal ja kõiges. Võib lausa öelda, et me oleme loodud eriarvamuste läbi üksteise tõetunnetust parandama ja täpsustama. Igal inimesel on oma tõetunnetus, mis võib suvaliselt hetkel pörkuda teiste inimeste tõdedega, ja selle üle ei ole põhjust imestada. Nii on see alati olnud. Kuid mis on lahkmeel? Kas pole see mitte midagi muud kui ülesanne töötada üksmeele nimel, loobumata

seejuures moraalsetest väärtustest?

Ja kui inimese mõistetud tõde ei ole kord täiuslik, siis ei ole ju ka selle täiuslikust teostamisest palju kasu. Inimene peab aina arendama oma tõetunnetust, ja mõistma, et inimolendi moraalne areng on ilmselt kõige aeglasem areng üleüldse, milles edusammud on visad tulema ja tagasilöögid paratamatud. Kuid mis on kõige tähtsam: hoolimata kõigest ei tohi me kaotada lootust, et inimene leiab kord üles oma Jumala näo järgi loodud olemuse – lootust, et maailmalõpp on samas ka uue loomise algus. Aamen.